

[Gert Petersen]

tede sit ØD-angreb på regeringen i december måned sidste år.

Jeg synes nok, det alt sammen er tegn, der tyder på, at stabiliteten er meget overfladisk, at det i virkeligheden rumler i undergrunden, og at vi meget hurtigt kan få en situation her inde i folketinget, hvor det viser sig, at netop de partier, regeringen havde satset sit stabilitetshåb på at kunne samarbejde med, nemlig partier som venstre og de konservative, vil gøre, hvad de kan for at trække tæppet væk under regeringen.

Når vi fra socialistisk folkepartis side støttede regeringen i de tre situationer, jeg henviste til for lidt siden, var det ikke, fordi vi mener, vi principielt altid skal støtte denne regering – det gør vi sandelig heller ikke – men fordi vi i disse tre spørgsmål var enige med regeringen, og altså mere enige end de samarbejdspartnere, som regeringen er så begejstret for, og som den prøver på at lave økonomisk politik sammen med.

Sagen er jo også den, at vi i det kommende år formodentlig bevæger os i retning mod en korsvej, hvor regeringen igen bliver nødt til at vælge. Det er helt åbenbart ud fra det, som er blevet sagt både ude i landet, i fjernsynet og også her i dag, at de forhåbninger, regeringen gør sig om at lave en såkaldt indkomstpolitik – og dertil forudsætter man nødvendigvis støtte fra de borgerlige partier i denne sal – en indkomstpolitik, der forbindes med indgreb mod værdistigningerne og med en demokratisering af ledelsen- og ejendomsforhold i erhvervslivet, er en umulighed. Enten må regeringen lave indkomstpolitik på de borgerlige partiers præmisser – og det vil sige en stort set ren lønpolitik – eller også må den gå i gang med en bekæmpelse af inflationen, med indgreb mod værdistigningerne på jord og fast ejendom, mod kapitalgevinsterne, gå i gang med demokratiseringsbestrebelse inden for erhvervslivet, og det kan ikke blive med de borgerlige partiers højrefløj, og det vil sige, at det ikke kan forbindes med en indkomstpolitik. For indkomstpolitik – det ved regeringen jo godt – får den ikke venstrefløjen i dette folketing med på, af den årsag at vi finder, at indkomstpolitik, hvordan vi end vender og drejer det, ender i lønpolitik. Men en politik, der ad forskellige veje, med forskellige selektive indgreb berører indkomsterne, er da noget helt andet, og det er vi naturligvis indstillet på at tale

med om. Det er f. eks. indgreb mod kapitalgevinster og den slags ting.

Det er altså for mig indlysende, at der foreligger en uforenelighed mellem det, regeringen vil, hvis den mener, hvad den siger, og det, som nogle af de borgerlige partier vil, som den ellers støtter sig på. Vi får så se, hvordan det kommer til at gå, men stabilitet tyder det i hvert fald ikke på.

Denne uforenelighed i begreberne mellem regeringen på den ene side og nogle af dens borgerlige forligspartnere på den anden side gør sig jo også gældende, når det drejer sig om selve bekæmpelsen af arbejdsløsheden.

Nu er vi på det sidste begyndt stærkere at drøfte spørgsmål om efterløn, og jeg ser også, at en udvidelse af ferieordningen er en tanke, som føres frem fra regeringsside. Begge disse tanker er ført meget stærkt frem fra socialistisk folkepartis side, og vi lytter naturligvis med stor interesse, når man nu kommer fra regeringen med tilsvarende tanker.

Vi lytter med så megen interesse, at vi er positive over for sådanne ting. Men det er jo ikke ligefrem de toner, regeringen hører fra sine borgerlige samarbejdspartiets side: det var jo ikke positive toner, der lød fra konservativ side her.

Vi føler os principielt helt på linje med regeringen og for den sags skyld også med statsministeren selv i den grundbetragtning, at den arbejdsløshed, vi lever med, er så teknologisk, at det er nødvendigt at foretage en mere rimelig fordeling af arbejdsmængden. Jeg synes, det er noget vrøvl at tale om, at det er at fordele fattigdommen osv., for så fattige er vi heller ikke her i Danmark; nej, det er nødvendigt at foretage en socialt mere rimelig fordeling af arbejdsmængden. Det var også det, man gjorde under den forrige store krise, og da kom der dog det ud af det – man kan sige, man næsten fik vendt noget ondt til noget godt – at vi fik en ferieordning. Begyndelsen til den nuværende ferieordning, som er på 4 uger, blev gjort i 1938 – dengang var det en kortere ferie – men ordningen blev indført dengang, og det var noget helt nyt. Baggrunden for den var den store krise dengang, og der var vel også nogle, som dengang talte om, at nu ville man bare fordele fattigdommen osv. Naturligvis kan og bør vi under de nuværende vilkår gennemføre en række socialpolitiske reformer, som der i mange år har været behov for,